

Rejtő Jenő

Halálsziget

adamo honos kiadó

Rejtő Jenő
Halálsziget

Kiadó: Adamo Books Kft.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2022

ISBN: 978-963-453-865-3

adamo books kiadó

Tartalomjegyzék

Szuez	4
Colombo	8
Szingapúr	15
Batávia	18
Borneó	25
A dzsungel	29
A kampong	35
Gumi	37
Balik-Papan	44
Alibi	50
Hódítás	57

A dzsungel

Elhagyták azt a pár viskót, amelyből a kikötő állott, és nyomban ott volt előttük az őserdő.

Késsel és puskaaggal törtek előre a sűrű rengetegben. Walter az első száz lépés után úgy érezte, hogy nem tud továbbmenni. A hőség elviselhetetlen volt, dacára az őserdő árnyékának. Ez az árnyék örökös. Minden élet, minden vegetáció felfelé tör, a fák koronái felé, amelyek harminc-negyven méter magasságban vannak, összefűzve liánok és légyökök sűrű láncolatával, amelyek között orchideák, hibiszkuszok, sárga, vörös és violaszínekben pompázó virágok tömegesen, egymást gyilkolva kúsznak szét. Mindenféle növény irtózatossal örök küzdelme folyik itt a létért, napfényért és levegőért. Karvastagságú indák, kúszó rotangpálmák tartják állva hatalmas szorításukkal a századok óta halott, belül régen üregessé odvasodott, óriási, több méter vastag fatörzseket. És lenn, örökös homályban rothad az őserdő alja. Több lábnyi mélységig, növényi és állati maradványokból képződött humusz ontja dúsan a megújuló életet. Erről a megújuló életről annak lehet fogalma, aki elképzeli az említett humuszt, és ehhez hozzáveszi, hogy évi négy-hatezer milliméter eső esik, és állandóan 35-40 fok meleg van. Ez az őserdő.

– Persze, maga még nem volt Borneón – társalgott kissé lihegve, de kedélyesen Wolf –, és így nem ismeri a dajakokat, ezeket a kedves úriembereket, akik szenvedélyesen gyűjtik az emberi koponyákat, és dísznek használják a kunyhójuk fölé akasztva. A legrondább fekete fajzat, amelyből még egyetlenegy ember sem hódolt be a hódítóknak. Megközelíthetetlen biztonságban élnek a mocsarak között.

Walter még próbálta fenntartani a látszatot, verejtéktől csurgó testtel, összeszorított foggal és titokban levegő után kapkodva... Furcsa, fanyar, régi pincékre emlékeztető szag ülte meg a súlyos levegőt, és egyre sűrűbb lett előttük az őserdő. Állandóan dolgozott a kés és a puskaagy. Feszülő háncsokat vágtak el, tüskés, kemény cserjéket romboltak szét. Walter úszott a verejtékben, minden lépésnél száz karom tépte visszafelé, a lábára csavarodott, a gégéjének ütődött, a ruhájába tépett és a bőrébe karcolt minduntalan valami, mintha egyetlen százkarmú ember dulakodna vele, hogy megakadályozza a továbbjutását: keze, arca több helyen vérzett, és ő csak vágott és bukdácsolt.

Végre! Végre! Megeredt az eső... Ez a sűrű eső inkább a víz illúziójával hűsített, mint a valóságban. A meleg egy fokkal sem csökkent, és a párák alacsonyra verve, talán még sűrűbbek és nehezebbek lettek, mert megteltek a humusz fojtó szagával. Az óriási páfrányok és a hatalmas bőrszerű kininlevelek, mint ezer és ezer esőcsatorna öntötték rájuk a vizet. Az öreg egy jókora borslevélben göngyölgetni kezdte az arékadióból és dohányból összegyúrt bételragacsot. Így álltak és beszélgettek az orkánszerűvé erősödött esőben, míg körülöttük liánok és kardlevelek csattogtak elszabadult gépszíj módjára, és mindenfelől ömlött a langyos víz. Wolf hirtelen megragadta a csuklóját. Pár lépésnyire tőlük egy fán hatalmas, zöld python emelte fel háromszögletű, lapos fejét.

Egy pillanat és a kígyó már lesiklott...

Megfigyelhetetlen, gyors mozdulattal vette elő Wolf a revolverét, és ugyanazzal a mozdulattal már lőtt is, mire a python feje eltűnt egy kis porfelhőben, és nem is jelent meg többé, csak a törzse vergődött gazdátlanul. Egy rántással, célzás nélkül, pontosan a kígyó fejét lőtte szét! Ilyen lövésről Walternak fogalma sem volt.

Útjuk egyik legnehezebb szakaszához értek, egy sűrű, óriási bambuszerdőhöz. Az eső elállt, és minden lépésért külön kellett küzdeniük. Itt már Walter nem törődött semmivel, elborult körülötte a világ, és nem bánta, akármilyen lesz. Lihegett és nyögött. A meleg harminchat fokra emelkedett, és az esőtől átázott föld hirtelen párolgása egy légmentesen elzárt mosókonyha gomolygó atmoszféráját borította rájuk...

Az öreg már jó ideje nem szólt semmit. Néha egy-egy szűrő oldalt pillantást vetett a társára, és ha ez megállt egy pillanatra, ő is rögtön megállt és figyelte. De Lindau ezt már jóformán nem is vette észre, az újonc dzsungeljáró minden tünete jelentkezett rajta. Egyszer a kalapját ejtette le, aztán a puskáját nyolcféleképpen próbálta úgy vinni, hogy elviselhető legyen. A bőrlábszárvédője alatt valami undok nyüzsgés és fájdalom kínozza. Éppen arra gondolt, hogy most megáll, nevet egyet, és nem megy tovább, amikor az öreg vadász elővette a revolverét és rászólt:

– Emelje fel a kezét!... – és mialatt Walter gépiesen felemelte a kezét, Wolf leszakította róla a nyakában lógó revolvvert, elvette a kését és a puskáját.

– Így, barátom. És most mondja el, hogy mit csinált Vanalderrel! De nagyon gyorsan, és valami nagyon kielégítőt mondjon, mert akkor esetleg nem lövöm le azonnal.

– Engedjen leülnöm... mert összeroskadok – mindössze ennyit felelt.

– Persze, hogy összeroskad! Maga még soha életében nem volt őserdőben.

– Én egyáltalán... talán tíz napja vagyok az Egyenlítőnél... én hat héttel ezelőtt még Berlinben voltam, és soha nem jártam Bajorországtól délebbre.

Az öreg füttyentett.

- Akkor szép teljesítmény. De úgy tudom, hogy maga, mint Vanalder, négyezer forintot vett fel...

- Hallgasson végig, kérem, nagyon érdekes történetet fog hallani, de ha tetszik, le is lőhet...

Leterítettek egy hatalmas viaszosvásznat, ráültek, és Lindau mindent elmondott az öregnek, az egyetemi évektől kezdve, Vanalder halálán keresztül a weltevredeni szerződésig. Bizonyítékul megmutatta a négyezer holland forintról szóló postai feladóvevényt. Wolf hosszú szünet után így szólt:

- Hát, magát csúnyán felültették. Kedves lenne azzal a Hirten Péterrel ezen a zavartalan vidéken néhány közvetlen szót váltani. Van sejtelve arról, hogy ahhoz a helyhez képest, ahová mi most megyünk, a pokol mélységes feneke egy kedélyes, zenés kávéház?

- Én meghalni jöttem ide, magát csak arra kérem, hogy ha nem bírok továbbmenni, és lefekszem itt, folyósítsa számomra azt az előbb megígért golyót.

- Az ember a dzsungelben ne beszéljen arról, hogy nem tud továbbmenni. Mit akar? Már eddig is többet bírt ki, mint bármelyik zöldfülű azok közül, akiket eddig láttam. Hát ezentúl még többet fog kibírni és kész. Most pihent egy kicsit, mehetünk tovább, és ha szépen haladunk, estére elérhetjük az elefántcsapást. Az itt a dzsungelben a Broadway és az Unter den Linden. Csak a kávéházak hiányoznak róla. Holnap este beérünk egy kampongba, ahol ismerős dajak-törzs lakik, a főnökük egy vén disznó, gazember, nekem jó barátom, ott majd pihenünk. Most egyen még kinint és álljon fel!

Nem bírt felállni, képtelen volt a lábait szétvenni a törökülésből. Úgy nézett le rájuk, mint két, keresztbe tett, élettelen fadarabra.

Wolf levette róla a kamáslit. Mint fekete lobogók, duzzadt piócák lengtek sűrűn beborítva térdig a lábszárát. Az öreg derűsen jegyezte meg:

– Soha nagyobb baja ne legyen ebben a pokolban. Sajnos, a piócák ellen alig van védekezés, hemzseg tőlük az őserdő. – közben egy csomó bagót összerágott, elkeverte denaturált szesszel, megzötyögtette egy pohárban, és leöntötte vele a piócákat, amelyek szépen leestek. Bedörzsölte spiritusszal Walter mindkét lábát, és addig masszírozta, míg felengedtek az izmok és folytathatták az útjukat. Fent, magasan még világos volt az ég, de a dzsungel már besötétedett, mielőtt még elérték az elefántcsapást.

Egymás mellett kifeszítették a függőágyakat, magasan felkötve két fa derekára. Belefeküdtek és beborították magukat a moszkítóhálóval. Percek alatt éjszaka lett...

Aki az első éjjelt tölti a dzsungelban, sosem felejtí azt el. Milliányi láthatatlan élet neszei, és ez a neszezés még félelmetesebbé mélyíti el a csöndet. Először, mint száz és száz, némán közeledő vonat kéményéből özönlő szikrák, megjelennek fénylő testecskeikkel a szentjánosbogarak... Puff! Valami ráesik a moszkítóhálóra, ide-oda siklik és elmenekül... És valahol toronymagasságban egy csillag látszik az őserdő felett, mint a küklopsz szeme, mozdulatlanul a trópusra irányul... Messziről egy nyújtott, csodálkozó, nagyon mély hörgés: leopárd!... Uhum... uhum... egy magányos béka. Aztán egész közelből horkanás! Tigris? Nem... Ez véletlenül az öreg Wolf volt, aki a dzsungel rejtelsei iránt régen elvesztette minden érzékét, mélyen aludt, és bizonyára vastag jávai szivarokról és gineverről álmodott, amilyen prózai már ez az öregúr, mint általában azok, akik mesterségszerűen űzik azt, ami másnak romantika. Csak

a revolver agyáról nem vette le a kezét, még álmában sem, és ha most lehunyt szemmel odapuffantana egy hirtelen ellenségre, bizonyára úgy találná el, ahogy megálmodta...